

Sygn. akt VI U 2290/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2022r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszcy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Karolina Chudzinska

po rozpoznaniu w dniu 9 marca 2022r. w Bydgoszcy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy E. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o świadczenie uzupełniające

w związku z odwołaniem ubezpieczonej od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 29 lipca 2020r. znak: (...)

Zmienia decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. z dnia 29 lipca 2020r., znak: (...) i przyznaje ubezpieczonej prawo do świadczenia uzupełniającego na okres od 25 maja 2020r. do 31 grudnia 2022r.

Sędzia Karolina Chudzinska

Sygn. akt VI U 2290/20

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 lipca 2020r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił E. D. prawa do świadczenia uzupełniającego na podstawie ustawy z dnia 31 lipca 2019r. o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji (tekst jednolity Dz. U. z 2019r., poz. 1622 ze zm.), uzasadniając swoje stanowisko orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 24 lipca 2020r., która nie uznała ubezpieczonej za osobę niezdolną do samodzielnej egzystencji.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła ubezpieczona, domagając się jej zmiany i przyznania świadczenia uzupełniającego, bowiem spełnia wszystkie warunki niezbędne do jego przyznania.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, powołując się ponownie na okoliczności przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił i zważył co następuje:

Zgodnie z art. 1 ust. 3, art. 2 i art. 4 ust. 3 ustawy o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji w wersji obowiązującej w dniu składania wniosku :

świadczenie uzupełniające przysługuje osobom zamieszkującym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli są:

1) obywatelami Rzeczypospolitej Polskiej lub

2) posiadającymi prawo pobytu lub prawo stałego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, lub

3) cudzoziemcami legalnie przebywającymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Świadczenie uzupełniające przysługuje osobom, które ukończyły 18 lat i których niezdolność do samodzielnej egzystencji została stwierdzona orzeczeniem o całkowitej niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji albo orzeczeniem o niezdolności do samodzielnej egzystencji, albo orzeczeniem o całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym i niezdolności do samodzielnej egzystencji, albo orzeczeniem o całkowitej niezdolności do służby i niezdolności do samodzielnej egzystencji, zwanym dalej "osobami uprawnionymi".

Świadczenie uzupełniające przysługuje osobom uprawnionym, które nie posiadają prawa do świadczeń pieniężnych finansowanych ze środków publicznych albo suma tych świadczeń o charakterze innym niż jednorazowe, wraz z kwotą wypłacaną przez zagraniczne instytucje właściwe do spraw emerytalno-rentowych, z wyłączeniem renty rodzinnej przyznanej w okolicznościach, o których mowa w art. 68 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 53 i 252), zasiłku pielęgnacyjnego oraz innych dodatków i świadczeń wypłacanych wraz z tymi świadczeniami na podstawie odrębnych przepisów przed dokonaniem odliczeń, potrąceń i zmniejszeń, nie przekracza kwoty 1600 zł miesięcznie.

Świadczenie uzupełniające nie przysługuje osobie uprawnionej, która jest tymczasowo aresztowana lub odbywa karę pozbawienia wolności, z wyjątkiem osoby uprawnionej, która odbywa karę pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego.

Przy czym w myśl art. 13 ust. 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2018r., poz. 1270 ze zm.) – niezdolną do samodzielnej egzystencji jest osoba, u której doszło do naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w celu zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych.

Natomiast całkowicie niezdolną do pracy, zgodnie z art. 12 ust. 1 powyższej ustawy, jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy.

Kwestią sporną w przedmiotowej sprawie było ustalenie stanu zdrowia ubezpieczonej i jego wpływu na zdolność samodzielnej egzystencji.

W celu rozstrzygnięcia powyższej kwestii Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłego sądowego, lekarza okulisty.

Biegły sądowy w sporządzonej opinii stwierdził, że występujące u ubezpieczonej schorzenia powodują jej niezdolność do samodzielnej egzystencji, podając, że dostarczona przez ubezpieczoną w sierpniu 2021r. dokumentacja medyczna wskazuje, że w przypadku ubezpieczonej „nie mamy do czynienia z „niedowidzeniem obu oczu”, jak podał to organ rentowy, tylko ze znacznie obniżoną ostrością wzroku w oku prawym i ślepotą oka lewego. W tej sytuacji, jak wskazał biegły sądowy, ubezpieczona wymaga stałej lub długotrwałej pomocy innych osób w wykonywaniu niezbędnych w codziennej egzystencji czynności.

- dowód – opinia biegłego sądowego (k. 74 - 75 akt).

Jedyne zastrzeżenia do opinii wniósł organ rentowy, podnosząc, że wydając orzeczenie o stanie zdrowia ubezpieczonej lekarze orzecznicy ZUS nie dysponowali dokumentacją medyczną, którą dysponował biegły sądowy, a która została nadesłana przez ubezpieczoną w sierpniu 2021r. Mając tą okoliczność na uwadze organ rentowy wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej wskazując, że jego zdaniem ubezpieczona nie jest osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji.

Sąd nie uwzględnił powyższych zastrzeżeń, albowiem w ocenie Sądu podniesione przez organ rentowy zarzuty nie podważają prawidłowości opinii wydanej przez biegłego sądowego. W szczególności należy podkreślić, że opinia została sporządzona przez specjalistę chorób oczu, wydana została na podstawie przedstawionej dokumentacji, którą ubezpieczona uzupełniła dodatkową dokumentacją medyczną (organ rentowy także wydał opinię bez przeprowadzania badania ubezpieczonej). To właśnie wspomniana dodatkowa dokumentacja medyczna, której wiarygodności żadna ze stron nie zakwestionowała, przesądziła o treści wydanej opinii, bowiem, jak wyjaśniła biegła – to właśnie powyższa dokumentacja przesądza o tym, że w przypadku ubezpieczonej nie można mówić o niedowidzeniu obu oczu, jak to wskazywał organ rentowy, lecz o znacznie obniżonej ostrości wzroku w oku prawym i ślepotą oka lewego. Ponadto biegła podkreśliła, że w przypadku oka lewego – jest ono okiem ślepym od wielu lat. Biegła wyjaśniła także, że w przypadku ubezpieczonej, mając na uwadze rozpoznanie i przebieg choroby, pomimo tego, że standardy orzecznicze mówią, aby orzekać niezdolność do samodzielnej egzystencji, gdy ostrość wzroku w oku lepszym jest równa lub gorsza niż 0,05 (w przypadku ubezpieczonej jest ona równa 0,06) – jednak z uwagi na występującą u niej całkowitą ślepotę oka lewego, przy znacznie obniżonej ostrości wzroku w oku prawym, zasadne jest uznanie ubezpieczonej za osobę całkowicie niezdolną do samodzielnej egzystencji.

Sąd pozytywnie ocenił opinię biegłego sądowych, specjalisty z zakresu schorzeń dolegających ubezpieczonej, opartej na dokumentacji medycznej, która z kolei, jak wynika z treści opinii została szczegółowo przeanalizowane pod kątem pytań postawionych biegłemu sądowemu w postanowieniu dowodowym.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd, w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy uznał, że odwołanie ubezpieczonej zasługuje na uwzględnienie i zgodnie z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję, jak w sentencji.

Sędzia Karolina Chudzinska